

paa Færøerne i de senere Aar har havt en ret tilfredsstillende Fremgang, idet der til Trods for de meget tarvelige Vilkaar, som bydes Lærerne, dog stadig har været Tilgang af unge Mænd, som have søgt Uddannelse gennem Skolen i Thorshavn og derefter ere gaaede ud i Bygderne som Lærere. Naturligvis har Sagen, som hviler paa Frivillighedens Grund, haft Hindringer af overvinde, hidrørende dels fra Indbyggernes Uformuenhed, dels fra gamle Sædvaner og gamle Fordomme; men disse Hindringer ere nu mere og mere isærd med at forsvinde ved Exemplets Magt, thi heldigvis er det ikke alene det daarlige Exempel, men ogsaa det gode, som smitter, og jeg haaber, at den Tid skal ikke være fjern, da det store Flertal af mine Landsmænd indse, at den bedste Arveløb, de kunne efterlade deres Børn, er en god Undervisning. En af de væsentligste Hindringer for Fremgang har været og er endnu Mangel paa passende Skolelokaler, men ogsaa denne er paa Veie til at ryddes afveien, for en stor Del eller for den største Del ved den Beredvillighed, der er vist fra Bevillingsmagtens Side til at støtte de Bygder, som søgte om en Hjælp til Opførelse af saadanne Bygninger, og som selv have vist sig villige til at bringe Offre i saa Henseende. Denne Beredvillighed bliver dog paaafføjet paa Færøerne, og jeg maa udtale min Tak som Repræsentant for Verne. — Der er en anden Sag, som ligger mig paa Hjerte, som ganske vist ikke staar paa Finantsloven, men som jeg dog, da den kan blive af Betydning for Verne, vil henlede Opmærksomheden paa. Det er Oprettelsen af en Forsøgsgaard paa Færøerne. Jeg har tænkt, at denne Sag kunde med Rette sættes i Forbindelse med Ansættelsen af en Veterinær deroppe. Nu er det ganske vist, at smiksomme Sygdomme mellem Dyr forekommer meget sjældent, men mistænkelige Tilfælde kunne dog ofte forekomme, og da Administrationen slet ikke har nogen sagkyndig Veiledning, vil den i mange Tilfælde, som kun ere mistænkelige, være henvist til at afslutte eller afgrænse den Gaard eller den Bygd, hvori et saadant Tilfælde er forekommet, og den maa saa lade Sygdommen rase ud, indtil den ophører af sig selv; thi den kan ikke bringe nogen Hjælp paa Grund af Mangel paa en saadan sagkyndig Mand. Hvad en Mønstergaard eller en Forsøgsgaard kunde udrette paa Færøerne, har jeg tænkt i Særdeleshed maatte gaa i Retning af at bibringe Færingerne mere Kundskab, som kunde fremme en mere rationel Dyrkning af Jorden og en bedre Be-

handling og Anvendelse af Kvæget. Vel kan Agerdyrningen paa Færøerne paa Grund af de lokale og klimatiske Forhold aldrig faae nogen stor Betydning, men jeg tror dog, at den kan faae en noget større Betydning, end den nu har. Forstandige og virksomme Mænd deroppe have allerede gjort Forsøg paa en forbedret Agerdyrning, og mange Forsøg ere lykkedes over Forventning. Jeg tror, at dette vilde kunne blive endnu bedre, naar der kunde gives dem Veiledning i Anvendelsen af de nye Opfindelser eller Fremskridt, der ere gjorte paa andre Steder.

Da jeg nu har Ordet, vil jeg ganske kortelig omtale en Udtalelse, som er fremkommen fra et enkelt Medlem under den stedfundne Forhandling. Jeg har været Militær, men er det ikke mere, og jeg kan derfor, tror jeg, tale mere frit og mere upartist om den Sag, som er bleven berørt af enkelte Medlemmer. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valokreds (Winther) fremkom med sin sædvanlige Paastand om, at der blev udgivet et uforholdsmæssig stort Beløb til Forsvarsvæsenets Fremme. Det ærede Medlem synes kun at have Die for, hvormange Penge der gives ud, men han synes ikke rigtig at ville undersøge, hvad det er, der skal forsvares eller sikres ved disse Foranstaltninger, eller hvorledes disse Foranstaltninger ere. Der er Ingen, der kan benegte, at der udgives meget store Beløb til Forsvarsvæsenet, Der er Ingen, som nogeninde har benegtet dette, og Enhver vil beklage, at vi ere nødt til at give saa meget ud, i Særdeleshed dersom det bliver bevist, at andre vigtige Samfundsformaal derved nødvendigvis maatte sættes til Side. Men Anførelsen af de store Beløb beviser efter min Mening slet Intet med Hensyn til Forsvarsvæsenets gode eller slette Bestaafenhed, og det beviser heller ikke Noget med Hensyn til, at vi ikke skulde være istand til at offere endnu Mere, dersom det stod klart for os Alle, at der maatte træffes Foranstaltninger, som endnu ikke ere tilfede. Det ærede Medlem syntes at være meget indigneret over, at Officererne rejste omkring i Landet, for at bibringe Almenheden den Anskuelse med Hensyn til Forsvarsvæsenet, hvoraf de selv ere gjenmættede. Lad os nu engang betragte disse Mænds Stilling til Sagen. Efter den Stilling, de indtage, ere de knyttede til Forsvarssagen, og man skulde altsaa synes, at det var deres Pligt og Skyldighed forud nøie at overveie, hvorledes vort Forsvar skal ledes paa den bedste Maade. Man skulde da vide dem Tak, fordi de, naar de